

தமிழ் மொழியில் உள்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மை

இரத்தினமலர் கவிஞராதன்

உயரில் பரிவேறு மொழிகளில் தன்மைப்பன்மை அமைப்பு இரு வகை யாக அமைந்துள்ளது. ஒன்று உள்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மை; மற்றது உள்பாட்டுத்தாத தன்மைப்பன்மை. இவற்றை ஆங்கிலத்தில் ஒன்றையே 'First Person inclusive Plural' எனவும், 'First Person exclusive Plural' எனவும் கூறுவர். உள்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மை என்பது கேட்போரை உள்பாட்டுதல்க் கூறுவது, மற்றது கேட்போரை நீக்கித் தனக்கே சார்ந்த தோரை மட்டும் உள்பாட்டுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக இத்தியத் தமிழில் 'நாம்', 'நாங்கள்' ஆகிய இரண்டையும் காட்டலாம்.

இங்விதத்தைத் தன்மைப்பன்மை அமைப்புப்பற்றி மேல்கொட்டு அறிஞர்கள் கூறியதை ஒத்தகண் சற்று நோக்குவோம்.

I

இங்விதத்தைத் தன்மைப்பன்மை அமைப்புப்பற்றி 1500 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் மேல்கொட்டு அறிஞர்களாகிய டுமிங்கோ வ. சன்டோ நோவஸ் (Domingo de Santo Tomá's), கோன்சலஸ் கோலுயிஸ் (Gonzales Holguia), ரொடெஸ் டுமியோ (Torres Rubio), கெய்ஜி (Gill), டுபோன்சு (Duponceau), பீக்கரிங் (Pickering), கம்போல்ட் (Humboldt), ஸ்கூக் கிராப் (Scholl Craft) கல்டிஷ் (Gallatin), டம்புல் (Trumbull), போன் (Bon) ஆகியோர் தமது கட்டுரைகளிலும் நூல்களிலும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

II

கம்போல்ட் (Humboldt) என்றும் அறிஞர் தமது ஆய்வுக் கட்டுரை வில் பன ஆமெரிக்க மொழிகள் இங்வித வகைத் தன்மைப்பன்மை அமைப்பு களைக் கொண்டிருக்கின்றன என்றும் அவற்றை 'Exclusive' (உள்பாட்டுத் தாத தன்மைப்பன்மை), 'Inclusive' (உள்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மை) எனவும் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் அவர் தமது கட்டுரைகளில் தென்சுடல் தீவுகளில் (South sea island) உள்ள மந்தா (mantcha), தமான் (Taman) போன்ற கிளைமொழிகளும் இங்வித வகைப் பன்மை அமைப்புகளைக் கொண்டிருக்கின்றன என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். டம்புல் (Trumbull) என்றும் அறிஞர் தமது நூலில் பன இத்திய மொழிகள் தன்மைப்பன்மையில் மேல் கூறிய இரு வகைப் பயன்பாடுகளையும் கொண்டிருக்கின்றன என்றும் அவற்றை 'inclusive' 'exclusive' ஆகியது 'general' 'limited' என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். இவரும் தமது குறிப்பில் 'inclusive' என்பது பெயர்வர், கேட்பவர் ஆகிய இருவரையும் சேர்த்துக் கூறுவது என்றும், 'exclusive' என்பது கேட்போரை நீக்கிப் பேசுபவரையும் அவரைச் சார்ந்தோரையும்

மாத்திரம் கூறுவது எனவும் விளக்கம் காட்டுகின்றார். உள்மொட்டுத் தன்மையில் முன்னிலையான உள்மொட்டுத்துவது, உள்மொட்டுத்தாதது என்ற வேறுபாடு ஆக்கியதற்கு இவ்வீய என்றும் 'ஊ' என்ற சொல்வே இரு வகைகளும் பொதுவாக வழங்குகின்றது என்றும் பெல்பேசன் (Jespersen) கூறியுள்ளார். 1

III

மேல்தொட்டு அறிவுகள் கருத்து இவ்வாறிருக்க, நிராவிட, மொழிகளில் தமிழ், தெலுங்கு, கோண்டி, கோண்டா, கோத்தா, தேசடா, பெல்பேச, ஜூ, பரஜி, குருக், மான்டேச ஆகிய மொழிகளில் தன்மைப்பன்மை இரு வகையாக அமைந்திருக்கக் காண்கிறோம்.² தமிழ் மொழியில் இவ்விரட்டைத் தன்மைப்பன்மை அமைப்பு எவ்வாறு அமைந்துள்ளது என்பதனை யும் இலக்கணகாரர் அதுபற்றிக் கூறிய கருத்தினைப்பற்றி நிறை விளக்க கோக்குவேம்.

IV

தமிழ் இலக்கணகாரர்கள் தன்மைப்பன்மைப் பெயர்களாக ஊம், நாம், யாங்கள், நாங்கள் என்றும் சொற்களியே குறிப்பிட்டுள்ளனர். ஆயினும் இவற்றுள் உள்மொட்டுத் தன்மைப்பன்மை வழவழக்கள் எனவு, உள்மொட்டுத்தாத தன்மைப்பன்மை வழவழக்கள் எனவு என வேறுபடுத்தி விளக்கிக் கூறப்படவில்லை. தமிழ்மொழி விளக்கநூல்களில் இடம்பெறும் விருதினான தன்மைப்பன்மை விருதிகளும் காணப்படுகின்றன. இவைபற்றித் தொல்காப்பியரும் விளக்குகின்றது.³ ஆனால் தொல்காப்பியர் உள்மொட்டுத்ததன்பற்றி எதுவும் கூறவில்லை. ஆரின் தொல்காப்பியத்துக்கு உள்மொட்டுத்த உரைவாசியவர்கள் பவர் இவ்விருதிகளில் மொ உள்மொட்டுத் தன்மைப்பன்மைவினைவும் மற்றும்கூற உள்மொட்டுத்தாத தன்மைப்பன்மைவினைவும் குறிப்பன எனக் கூறியுள்ளனர். எனினும் இவ்வாறு அமைந்த வினைகளுக்கு ஏதுவாயாக அமைந்த உள்மொட்டுத் தன்மைப் பெயர்கள் யாவை என்பதனை வெளிப்படையாக இலக்கணகாரர் குறிப்பிடவில்லை.⁴

பண்புநீ முன்னிலையும் தமது இலக்கண நூலாகிய தன்னூலில் இவ்விருவகைத் தன்மைப்பன்மை அமைப்புப்பற்றி எதுவும் கூறவில்லை. ஆனால் அவர் தன்மைப்பன்மை விருதிகளில் இத்தன்மை வேறுமொட்டினைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.⁵ எனவே தொல்காப்பியர் இதுபற்றி எதுவும் கூறாத காரணத்தினால் அவர் காலத்திலுமுள் பின்னர் இடைக்காலத் தமிழியலையே இவ்விரட்டைப்பன்மை அமைப்பு விருத்தி அடைந்திருக்கவேண்டும் என நாம் எண்ண இடமுண்டு. அத்துடன் தொல்காப்பியர் இவ்விரட்டைத் தன்மைப்பன்மைவழவ அமைப்புக்கு இலக்கண அத்தத்து கொடுக்காதவிட்ட காரணத்தினால் அவர் பின் வந்த இலக்கணகாரரும் இவ்விரட்டைப் பன்மை அமைப்புக்கு அவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல் விட்டிருக்கலாம் எனவும் நாம் எண்ண இடமுண்டு.

தமிழ்ச் சொசனங்களில் பார்த்துப்பொதும் 'யாங்கள்' என்ற வழவழம் வீரசொழியத்துக்கு முந்திய தமிழ்ச் சொசனங்களில் காணப்படுகிறது.

'நாங்கள்' என்றும் வடிவம் சாசனங்களிற்கூடச் சிதிலி யித்திலே இடம் பெறுகிறது.⁶

வீரசோழியம் 'நாம்' 'நாங்கள்' என்பவற்றையும், நன்றாய் 'ஊம்' 'நாம்' என்பவற்றையும், இலக்கணக்களுக்கம் 'நாம்' 'ஊம்' 'நாங்கள்' 'ஊங்கள்' என்பவற்றையும் தன்மைபன்மை வடிவங்களாகக் கூறுகின்றன. வீரசோழியம் 'நாம்' என்பது மயிவாதைப் பன்மை என்றும், 'நாங்கள்' என்பது பன்மை என்றும் கூறுகின்றது. ஆனால் நன்றாயார் வீரசோழியம் கூறியதுபோல இவ்விரட்டைப் பன்மை வடிவங்கள்பற்றி எதுவும் கூறவில்லை. தமது காலத்தில் ஏற்பட்ட சில சற்றக வேறுபாடுகள் காரணமாக வீரசோழிய ஆசிரியர் இப்பன்மை வடிவங்களை வேறுபடுத்த வேண்டி ஏற்பட்டிருக்கலாம். இன்னும் வீரசோழியம் தன் காலத்திற்கு முந்திய சாசனங்களில் காணப்பட்டதாகிய 'ஊங்கள்' என்பதனைவும் விட்டு 'நாம்' 'நாங்கள்' என்ற வடிவங்களை மாதிரிக் கருத்துக் கூறுவது தன் காலத்துப் பேச்சுமொழிக்கு வீரசோழிய ஆசிரியர் கொடுத்த முக்கியத்துவமாகவும் இருக்கலாம்.

V

சங்க இலக்கியமும் இத்தகைய மாறுபாட்டைப் பின்பற்றியபோதும் கூட அது ஒரேமாதிரியாக அமைவதில்லை என தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரன் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.⁷

"The second such influence (of the early neighbours of the Dravidians) is in regard to the First Person inclusive Plural. Except in some of the Central Dravidian Languages such as Gondi, there is no specific pronominal base or suffix for this. Certain forms of the first person pronouns have been specialized for this purpose, they vary from time to time and from place to place, so much so that one can speak not of any particular form but only of a general tendency to differentiate between exclusive and inclusive plural.

nam is said to be the inclusive form. Tolkappiyar does not say so and cankam literature, though generally following such a distinction, is not uniform. In modern tamil, nam is inclusive, nankal is exclusive. It is the additional plural suffix kal that is responsible for this differentiation. From the point of view of place, one may point out that the form nankal is inclusive in Jaffna whereas on the main Tamil Land it is exclusive."

VI

இனி, தமிழ் நாட்டிலும் சமூகநிலைப் பேர்ப்பாட்டுகளிலும் தமிழ் மொழியில் இயன்ற வகைப் பயன்பாடுகளும் எவ்வாறு தற்காலத்தில் வழங்கி வருகின்றன என்பதனைச் சிறிது ஆராய்வோம்.

இக்காலத் தமிழ் மொழியில் 'நாம்' 'நாங்கள்' ஆகியவற்றின்மேல் பன்மைப் பெயர் வழங்குகின்ற பண்பாட்டுத்தொகுப்புகள், ஆறாம் இயைபுகளின் பயன்பாட்டைக் கவனிக்காமலிருந்து தமிழ் நாட்டுத் தமிழ் வழக்கிற்கும், சமூகநிலைப் வழக்கிற்கும் இடையே பெரியதொரு வேறுபாட்டை அவதானிக்கக்கூடியதாகவுள்ளது.

தமிழ் நாட்டுப் பேச்சுத் தமிழ் வழக்கிலும் எழுத்துத் தமிழ் வழக்கிலும் 'நாம்' உள்பொட்டுத் தன்மைப்பன்மைவாகவும் (inclusive), 'நாங்கள்' உள்பொட்டுத்தாத தன்மைப்பன்மைவாகவும் (exclusive) பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. இவ்வேறுபாட்டை வாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ் மக்கள் - படித்தவர்களாலும், படிக்காதவர்களாலும் - முற்றும் முழுதாய் விவாதிக்கொண்ட மாட்டார்கள். ஏனெனில் வாழ்ப்பாணத்து மக்களுக்கு இது புரியாத பழக்கமற்ற ஒரு வேறுபாட்டாகும். வாழ்ப்பாணத்து மக்கள் இவ்வகைத் தமிழில் எழுதும்போது 'நாம்' எனும் பெயரைக் கையாள்வதுண்டு. ஆயின் 'நாங்கள்' என்பதன் மாற்றுச் சொல்லாகவே கொள்வர். வாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுத்தமிழில் 'நாம்' என்னும் வழங்கும் முன்னிலை ஒருமை வழங்கும் குறிப்பிட்ட சில சமூகச் சூழ்நிலைகளில் வழங்குகிறது. பிராமணர்களின் முன்னிலைப்படுத்தும் பேர்ப்பொட்டு வழங்காத பிராமணியுற மக்கள் 'நீங்கள்' என்பதற்குப் பதிலாக 'நாம்' என்னும் வழங்குகின்றவே பயன்படுத்துவர்.⁸ ஆயின் இப்பிராமணம் மறைத்துக்கொண்டுவருகின்றது.

VII

இது இன்னாதிருக்க, மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்திலும், சமூக முன்னிலை மக்களது பேச்சிலும் 'நாம்' என்னும் பெயர் உள்பொட்டுத் தன்மைப்பன்மை வழங்குகின்றவே பயன்படுத்தப்படுகின்றது. 'நாங்கள்' உள்பொட்டுத்தாத தன்மைப்பன்மை வழங்கும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.⁹ இக்கால மொழிகள் இரண்டும் இத்தகைய தமிழை ஒத்திருக்கின்றன. இவ்வகை எவ்வகை பன்மைப் பன்மை இவை ஒத்திருக்கின்றன.

VIII

வாழ்ப்பாணத் தமிழ் மிகப் பழைய தமிழ் மொழிக் கூறல் பன்மை வறவும் பேசிக் காத்து வந்துள்ளது.¹⁰ இத்தமிழில் உள்பொட்டுத் தன்மைப்பன்மை, உள்பொட்டுத்தாத தன்மைப்பன்மை என்ற வேறுபாடு இல்லாமற் பேர்ப்பாணத்திலே காணும் வரது எனச் சித்திப்பது பயன்படும். இவ்வேறுபாடு தமிழ் மொழியில் அடியுடையவாணதொன்று என அகத்திய விக்கம் காட்டியுள்ளார்.¹¹ எனவே இவ்வேறுபாடு இருக்காத ஒரு காலம் இருத்திருக்கின்ற வேண்டும். அக்காலம் மிகப் பழைய காலம், ஆயினும் அக்காலம் எக்காலம் என வரையறுத்துக் கூறும்பொருட்டு ஆராயத்தகுந்த

வேண்டும். அக்காலத்தில் வாழ்ந்தபாணத் தமிழ், இலக்கியத் தமிழில் இருந்து பிரிந்தது எனக் கொள்ளலாயினால்த் தோன்றுகிறது. இதில்த் தமிழில் இவ்வேறுபாடு தோன்றியதற்குப் பின் வாழ்ந்தபாணத் தமிழ் பிரிந்திருக்கிற மாதிரி வாழ்ந்தபாணத் தமிழிலும் இவ்வேறுபாடு நிலைத்திருக்கும். வேறு சந்தர்த் தமிழ்க் கிளை மொழிகளிலும் இவ்வாத பன்மைப் கருகல் பன வற்றை வாழ்ந்தபாணத் தமிழில் காணும்போது இவ்வேறுபாடு இருந்து ஒழிந்தது என நம்புவது கடினம். இன்றைய வாழ்ந்தபாணத் தமிழ் காலத் தால் மிக முத்திய தமிழ்க் கிளை மொழிகளுள் ஒன்றைத் தொடர்ச்சி எனத் துணிதல் கூடும் அன்றோ?

உசாஸியைகள்

1. மேற்கூறிய இக்கருத்துக்களைக் கொண்ட கட்டுரை பின்வருமாறு Mary, R. Hass (1973), 'Exclusive and Inclusive' (A Look at early usage), in Language Culture and History, selected and Introduced by Anwar, S. Dil, California, pp. 164-175.
2. அகஸ்தியாசிக்ஷம், ச. (1975), 'உண்மையில் தன்மைப்பன்மைப் வேறுபாட்டுத் தன்மைப்பன்மை', எட்டாம் வது கருத்தரங்குக் கோவை, தொகுதி 2, டிசம்பர், ப. 497.
3. தொக்காய்வேல் சூத்திரம், எண் 687.
4. சாண்டுகதாம், ச. (1982) தமிழ் மொழி இலக்கண இயல்புகள், வாழ்ந்தபாணப் பக்கங்க் கருகம், வாழ்ந்தபாணம், ப. 27-59.
5. மேற்காட்டிய தூறில் காண்க.
6. வேறுபாடுகளை, ஆ. (1973), தமிழ் வரலாற்றிலக்கணம், பாரி புத் தகல் பன்மை, சென்னை, ப. 150-151.
7. Meenakshisundaram, T. P. (1965), A History of Tamil Language, Deccan College, Poona, pp. 170-171.
8. Suscendirarajah, S. (1973), A 'Study of Pronouns in Batticaloa Tamil', Anthropological Linguistics, Vol. 15, No. 4, Indiana University, Bloomington, U. S. A.
9. Suscendirarajah, S. (1973), மேற்கூறியபிட்ட கட்டுரை.
10. Suscendirarajah, S. (1974), 'Some Archaisms and peculiarities in Sri Lanka Tamil', Proceedings of the 4th International Conference-seminar of Tamil Studies, Vol. II, Jaffna.
11. அகஸ்தியாசிக்ஷம், ச. (1975), சொல்லியல் 1 பெயரிமை, அனைத்தித் திய தமிழ் மொழியியல் கருகம், அண்ணாமலை நகர், ப. 89.